

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.443/2017/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Folcz József ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – a Dr. Ligeti György ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű felperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2017. április 10. napján kelt 5.P.20.114/2017/7. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 14.470,- (Tizennégyezer-négyszázhetven) másodfokú eljárási költséget.

A le nem rótt 48.000,- (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az alperes on-line felületén 2017. február 5-én „Ittasan vezetett, megölte a kocsis egyik utasát” címmel írás jelent meg a következő szöveggel:

„KÉK HÍREK - Vádemelést javasol a rendőrség egy nő ellen, aki ittasan vezetett, gyorsan hajtott és autójával fának ütközött (**város neve**)-n. A kirendelt igazságügyi szakértő megállapította, hogy a megengedett 50 km/h helyett 106 km/h körüli sebességgel hajtott.”

A cikk a továbbiakban így folytatódott:

„Fának ütközött egy személygépkocsi (**város neve**)-n a (**B**) utca és a (**C**) utca kereszteződésében. A 2 óra 45 perc körül történt balesetben az autó jobb első ülésén utazó férfi életét veszítette. A jármű vezetője súlyosan megsérült, hátul utazó barátja könnyű sérüléseket szenvedett – idézte fel a tavaly júniusban történt esetet a police.hu, melyről lapunk is beszámolt annak idején.”

Ezt követően két fényképet közölt, mindkettőn azonosíthatatlan gépjárműroncs szerepel.

Majd a folytatás szerint:

„Az igazságügyi orvosszakértő véleménye szerint az autót vezető 35 éves nő ittas volt: a vérében a baleset idején 0,76 és 0,86 g/l ezrelék között lehetett a véralkohol koncentráció. Az is kiderült, hogy a megengedett 50 km/h helyett 106 km/h körüli sebességgel hajtott.

A (**város 2 neve**)-i Rendőrkapitányság a (**város neve**)-i (**felperes monogramja**)-t halált okozó, járművezetés ittas állapotban büntetett elkövetésével gyanúsítja és vádemelést javasol ellene.

A február 2-án lezárt nyomozás iratait a rendőrség továbbította a (**város 2 neve**)-i Járási Ügyészségre.”

A felperes 2017. március 3-án fordult az alpereselnök-vezérigazgatójához a megjelölt cikkel kapcsolatban helyreigazítást kérve. A kézbesítés 2017. március 7-én megtörtént, az alperes a helyreigazítási kérelemnek nem tett eleget.

A felperes 2017. március 17-én érkezett keresetlevelében alpereshez címzett kérelmével egyezően helyreigazító közlemény közzétételét kérte az alábbi szöveggel:

„Helyreigazítás a ...hu címlapján 2017. február hó 5. napján ”Ittasan vezetett, megölte a kocsí egyik utasát” címmel megjelent cikkben közölt valótlán állításainkkal összefüggésben:

Valótlánul állítottuk, hogy 2016. év június hó 18. napjára virradó éjszaka (**felperes monogramja**) megölte az általa vezetett kocsí egyik utasát.

A fenti állításunkkal ellentétben a valóság az, hogy a baleset következtében a gépjármű egyik utasa életét veszítette.”

Érvelése szerint alkotmányos alapelv az ártatlanság vétele, következésképpen tényként közölni valakiről, hogy „megölt” valakit, súlyos állításnak minősül. Hozzátette, a 2010. évi CIV. tv. (Smtv.) szerint a médiatartalom-szolgáltatók feladata a hiteles, pontos, tényszerű, tárgyilagos és kiegyensúlyozott tájékoztatás, ami nem lehet alkalmas személyhez fűződő jogok megsértésére. Véleménye az volt, az alperes ennek nem tett eleget, ezért helyreigazító közlemény közzétételére köteles. Emellett hivatkozott a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésére, az Smtv. 12. § (2) bekezdésére, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésére.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hangsúlyozta, a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) PK. 14. számú állásfoglalása alapján a valóságnak megfelelően tájékoztatta a közvéleményt, a felperes a cikkből nem ismerhető fel, csak monogramját közölte. Álláspontja egyebekben az volt, a cikk címéből egyébként sem következik, hogy emberölés büntettéről lenne szó, az újságíró nyilvánvalóan a Btk. 236. § szerinti ittas járművezetés egyik minősített esetére gondolt. Ugyanakkor kérte figyelembe venni, hogy bizonyos, újságcikkekben megjelenő megfogalmazások elfogadottak akkor is, ha azok egyébként jogilag nem teljesen szakszerűek. Végül megjegyezte, a felperesnek (**személy neve**)-hez címzett helyreigazító kérelme sem felelt meg a jogszabályi követelményeknek, ő ugyanis a lapot és a portált megjelentető gazdasági társaság vezetője, így sajtó-helyreigazítási perek alanya nem lehet.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Mindenekelőtt megállapította, a felperes a helyreigazítási kérelmet helyesen címezte az alpereshez. Az, hogy a címzésben feleslegesen (**személy neve**) elnök-vezérigazgatót is feltüntette, ezen a tényen nem változtat.

Érdemben a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésére, valamint az Smtv. 12. § (1) bekezdésére hivatkozással rámutatott, a kisvárosban történt súlyos baleset leírása és a felperes, mint ottani lakos monogramjának megjelölése őt a sajtóközlemény tartalmából felismerhetővé teszi, ezért jogosult sajtó-helyreigazítás iránti kereset benyújtására. Ugyanakkor kiemelte, a tudósítás tartalma megfelel a büntetőeljárás eddigi állásának, amit a felperes sem vitatott, hiszen nem az ittas vezetés és a megengedett sebesség túllépésével okozott halálos baleset tényét kifogásolta. A Legfelsőbb Bíróság (Kúria) PK. 12. számú állásfoglalását szem előtt tartva kiemelte, ha a közlemény a maga egészében és összefüggéseiben megfelel a valóságnak, az egészhez képest lényegtelen részlet nem szolgálhat helyreigazítás alapjául. A felperes által kifogásolt „megölte” kifejezés pedig köznyelvi értelemben nemcsak az emberölés büntetőjogi fogalmi keretében értelmezhető, hanem használatos valamely jogellenes magatartás és a vele okozati összefüggésben bekövetkező halálos eredmény leírására is. Már a cím és a lead együttes értelmezése alapján világos, hogy nem szándékos emberölésről, hanem halálos közlekedési balesetről van szó, amit a cikk egésze végképp nyilvánvalóvá tesz. Kifejtette, a sérelmezett szóhasználat stilisztikai szempontból kétségtelenül erős, figyelemfelhívó hatású, azonban a sajtó-helyreigazítás nem terjedhet ki a sajtóközlemények ilyen irányú vizsgálatára és a tudósításban szereplő bűncselekmény büntetőjogi értelemben téves minősítésének korrigálására sem.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést annak megváltoztatása és az alperes kereset szerinti helyreigazító közlemény közzétételére kötelezése érdekében. Továbbra is fenntartva az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját hangsúlyozta, nem közömbös az a tény, hogy a vádiratban

nem emberölés büntetével, hanem halált okozó ittas járművezetéssel vádolta meg az ügyészség, a tudósítás tartalma tehát etekintetben nem felel meg a büntetőeljárás eddigi állásának. A cikk címe az egészhez képest nem lényegtelen részlet, a „megölte” kifejezés erős, figyelemfelhívó hatású, aminek nem csupán stilisztikai vizsgálata indokolt. Az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján pedig a felelősség megállapításához elegendő, ha a közlés valótlan, hamis. Emellett kiemelte, a 14. § (1) bekezdése a médiaszolgáltató kötelezettségévé teszi az általa közzétett médiatartalomban az emberi méltóság tiszteletben tartását. Ennek kapcsán kifejtette, az alperes valótlan tényként állította, hogy a felperes a közlekedési baleset során megölte a gépjármű egyik utasát, ami sérti a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Az alperes perbeli védekezésével összefüggésben hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) PK. 13. számú állásfoglalására, eszerint valakinek a személyére nevének megjelölése nélkül is lehet utalni.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **alaptalan.**

A sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. tv. (Smtv.) a sajtószabadság alkotmányos kategóriáját részletezi, meghatározva a médiaszolgáltatók, médiatartalmak előállítói alapvető jogait. A szabályozás a törvényben alapvető jellegű, és főként a médiatartalmakra fókuszál. Rendelkezik a sajtó szabadságáról és az államtól, valamint bármely más érdekcsoporttól való függetlenségéről. A negatív jellegű – általában tartózkodást előíró – szabályok között szerepel az emberi méltóság védelme, a pozitív jellegű előírások pedig tartalmazzák a média tájékoztatási kötelezettségét, valamint a kiegyensúlyozottság követelményét. Ezek keretében deklarálja, hogy mindenkinek joga van a megfelelő tájékoztatásra a helyi, az országos és az európai közélet ügyeiről, valamint Magyarország polgárai és a magyar nemzet tagjai számára jelentőséggel bíró eseményekről. A médiarendszer egészének feladata a hiteles, gyors, pontos tájékoztatás ezen ügyekről és eseményekről (Smtv. 10. §). Az Smtv. 4. § (3) bekezdése szerint a sajtószabadság gyakorlása azonban nem járhat mások személyhez fűződő jogainak sérelmével. A jogszabályok a sajtóközlemény útján a személyiséget ért sérelem orvoslását sajátos anyagi és eljárásjogi rendelkezésekkel teszik lehetővé. Lényeges, hogy a sajtó-helyreigazítás alkalmazásának a lehetősége a törvény rendelkezései szerint – sajátos céljának megfelelően – több szempontból korlátozott. Nem alkalmas bármiféle személyiségi sérelem védelmére, csak a jogszabályban pontosan meghatározott személyiségi sérelem orvoslásaként alkalmazható. Vagyis helyreigazításra csak valótlan vagy a valóságot hamis színben feltüntető tényállítások közzélése, híresztelése esetében kerülhet sor és csak akkor, ha a jogsértést a jogszabályban meghatározott sajtóközlemény valósítja meg, továbbá a közlés valakinek a személyére vonatkozik (PK. 12. számú állásfoglalás I. pont). Ez azt jelenti, hogy a való tények közzélése vagy a közlés módja, ha az az érintett személyre nézve sértő vagy bántó, önmagában a sajtó-helyreigazítási igényt nem alapoz meg. Ebben az esetben a személyiségvédelem más eszközei vehetők igénybe, így amennyiben az írásmű szóhasználat indokolatlanul sértő vagy bántó, a Ptk. 2:45. § alapján indítható per, a sérelem a sajtó-helyreigazítás iránt indult eljárásban nem orvosolható.

A sajtó-helyreigazítás keretében az Smtv. 12. § (1) bekezdése előírja, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tény állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

Ennek megítéléséhez tisztázni kell a tényállítás és a véleménynyilvánítás közötti különbséget. A tényállítás a valóság egy meghatározott mozzanatára irányuló közlés, annak az állítása, híresztelése, hogy valami megtörtént, lezajlott, a valóságnak megfelelően létezik. Ezzel szemben a vélemény

értékelést, álláspontot, bírálatot fejez ki úgy, hogy abból közvetve sem lehet valótlan tartalmú tények közlésére következtetni.

A fenti rendelkezések egybevetése alapján sajtó-helyreigazítás akkor követelhető, ha a sajtó valótlan tényt közöl, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel. A véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat nem lehet sajtó-helyreigazítás alapja (Legfelsőbb Bíróság (Kúria) PK. 12. számú állásfoglalás III.). Ehhez igazodik a PK. 14. számú állásfoglalás II. pontja, melynek értelmében nincs helye sajtó-helyreigazításnak, ha a sajtószerv valamely büntetőeljárás jogerős befejezése előtt a valóságnak megfelelően tájékoztatta olvasóit a vádirat tartalmáról, a nyilvános tárgyalásról vagy a nem jogerős büntető bírósági ítéletről. E jogértelmezésnek megfelelően a sajtó a hiteles és pontos tájékoztatás keretében – a közérdeklődésre számot tartó események között – a büntetőeljárásról, annak bármely szakában, így a büntetőeljárást megindító nyomozásról is bizonyítási kötelezettség nélkül tudósíthat. A sajtó azonban kizárólag azokról az eseményekről nyújthat tájékoztatást a valóság bizonyításának kötelezettsége nélkül, amelyek miatt büntetőeljárás indult.

A perbeli esetben az alperes a cikk lead részében tényyszerűen közölte, hogy a rendőrség egy nő ellen vádemelést javasolt, aki ittasan vezetett, gyorsan hajtott és autójával fának ütközött **(város neve)**-n. Ismertette az igazságügyi szakértő megállapítását, valamint azt a tény, hogy a jármű vezetője súlyosan megsérült, ugyanakkor az autó jobb első ülésén utazó férfi életét vesztette. Emellett tájékoztatást nyújtott arról, hogy a **(város 2 neve)**-i Rendőrkapitányság a **(város neve)**-i **(felperes monogramja)**-t halált okozó, járművezetés ittas állapotban büntett elkövetésével gyanúsítja, vádemelést javasol ellene, és hogy a nyomozás iratait a **(város 2 neve)**-i Járási Ügyészségre továbbította. A felperesi fellebbezés e tényközléseket nem támadta, a cikk tartalma a büntetőeljárás adott szakának megfelel. A közlemény a cselekmény tényyszerű ismertetése, amely a hivatalos dokumentumokban is szerepel. Mivel tehát a sajtószerv a büntetőeljárás megindításáról, annak okáról valósághűen tudósított, a PK. 14. számú állásfoglalásban kifejtett elveknek megfelelően, az sajtó-helyreigazítást nem alapoz meg (hasonló döntések: Kúria Pfv.IV.20.565/2001/8., Pfv.IV.22.217/2009/6., Pfv.IV.22.204/2011/4., Fővárosi Ítéltábla 2.Pfv.20.871/2012/5., 2.Pfv.20.718/2009/3.).

A felperes a cikkben foglalt tényeket nem vitatta, csupán a címben szereplő, álláspontja szerint emberi méltóságát sértő szóhasználatra hivatkozott a sajtó-helyreigazítási igény alapjaként. Véleménye az volt, a „megölte” kifejezés alkalmas hátrányos társadalmi megítélésének kiváltására. A PK. 12. számú állásfoglalás II. pontjában foglalt jogértelmezésnek megfelelően a kifogásolt alperesi közlést, mely a címben szerepel, szövegösszefüggésében kell vizsgálni, ennek alapján pedig a sajtóközleménynek olyan értelmezést tulajdonítani, mint amilyet a felperes állít, nem lehet. Az érintett szó ugyanis a cím egy része, a teljes szövegből pedig kizárólag a nyomozás akkori állásának megfelelő tények ismerhetők meg. De önmagában a kifogásolt címet vizsgálva sem vonható le következtetés arra, hogy a felperes az emberölés törvényi tényállását valósította volna meg. A címben ugyanis a „megölte” szó az „ittasan vezetett” mondatrészt követi, vagyis lényegét tekintve hangsúlyos szerephez az ittas vezetés ténye jut. Ezt olvasva az olvasó a „megölt” szóhoz érve nem emberölésre, hanem az ittas járművezetés eredményeként bekövetkezett halálos eredményre asszociálhat, így a felperes által hivatkozott értelmezés már pusztán a címben olyan áttételes és közvetett, hogy az sajtó-helyreigazításhoz nem vezethet.

Ezen túl a felperes személye önmagából a címből nem azonosítható, csak a teljes szöveg elolvasása esetén az adott település lakói számára, így az olvasóban a „megölte” kifejezés a felperesre vetítve a cikk ismeretében végképp nem kelti azt a látszatot, hogy emberölés bűncselekményét követte volna el. A cikk ismertetett tartalmából pedig – ahogyan az a fentiekben elemzésre került – kizárólag a valós tények állapíthatók meg, és látható abból az is, hogy a halálos eredmény nem az emberölés Btk. szerinti törvényi tényállásának megvalósulása útján következett be.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Miután a felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles az alperes másodfokú eljárásbeli jogi képviselővel összefüggő költségének viselésére, melyet az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján állapított meg, hozzászámítva a jogi képviselő tárgyaláson való megjelenésével felmerült útiköltségét.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

, 2017. május 19.

Dr. Kiss Gabriella s.k.. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.. Bálint Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró